

Uosukaisen sukukokous - Saarnan ajatuksia ja vähän muutakin

17.7.2016 Jorma Taipale

”Muistojen paratiisi on ainoa paikka, mistä meitä koskaan ei karkoteta pois.” Tämä vanha viisaus osoittautui jälleen todeksi Imatralla Uosukaisen suvun tapaamisessa. Piispa Voitto Huotari tapasi usein sanoa, että ilman muistoja ja tietoa omista juuristamme olemme kuin muistinsa menettäneitä, jotka harhailevat eksyksissä. Tällä kertaa saimme kuulla tekeillä olevasta tietopaketesta, sukukirjasta, johon on löytynyt ennätysmäärä suvun jäseniä. Tutkimuksesta tulee luultavasti mittavin Kannaksen karjalaisia käsittelevä kirja.

Merkillepantavaa oli, että yhtään veteraania ei liene olla suvun juhlissa mukana. Viestikapula on luovutettu nuoremmille. Olemmeko tutustuneet sukumme veteraanien selviytymiskertomuksiin ja kertoneet niitä edelleen? Jokaisen sukupolven tulee myös vuorollaan kantaa tietoa siitä, kuinka kalliisti tämä maa on lunastettu.

Kotiseurakkaus on sukututkimusta, kotiseutumatkailua ja muistomerkkien vaalimista. Mitä se pohjimmiltaan on? Akateemikko Tauno Nurmela sanoi katsellessaan kesällä 1944 kotiinsa ja kotikylänsä Lappeen Simolan raunioita: ”Karjala, Viipuri tai Lappeenranta ei ole ensisijaisesti taloja tai tavaroita, vaan osa meistä itsestämme. Kun me puhumme kotiseudustamme, meidän tulisi muistaa, että se on myös ja ennen kaikkea henkinen ominaisuus, jonka laajeneminen ja syveneminen riippuu ennen kaikkea meistä itsestämme ja joka meidän tukee siirtää tuleville sukupolville.”

Seurakunnan yhteinen messu, johon suvun jäsenet osallistuivat Imatrankosken kirkossa, kantaa suvun arvoja ja perinteitä. Yhä uudestaan on tullut mieleen ”Uosukaisen sukukirja Karjalasta” kirjan kuvaus Jenny-anopin ja perheen lähdöstä Talvisodan evakkomatulle. Vaikka oli tulipalokiire, matkaan ei lähdetty ilman tuttujen virsien rukousta ja siunausta.

Sunnuntain aiheena oli kirkkovuodessa ”Totuus ja harha”. Jeesuksen vuorisaarnasta otettu evankeliumi muistutti tästä ajankohtaisesta teemasta ja siitä, kuinka meissä kaikissa totuus ja harha käyvät taistelua. Totuus voittaa silloin, kun meistä tulee sanantekijöitä eikä vain sen kuulijoita. Jeesuksen vuorisaarna, joka on samalla eräänlainen linjapuhe ja ihmisoikeusjulistus, opastaa meitä hyvään elämään. Mutta samalla se alleviivaa sitä, että hyvät teot eivät ole ansio Jumalan edessä. Ne ovat hengen hedelmiä, joita usko saa aikaan. Kallioperusta, jolle elämä tulee rakentaa, on Jumalan sana ja Vapahtajamme sovitus- ja lunastustyö.

Tarvitsemme suvun verkostoja, kun monia muista turvaverkostoja puretaan ajassamme. Mutta tarvitsemme myös Jumalan perhevään yhteyttä, johon vanhempamme ja esivanhempamme ovat turvautuneet. Veteraanisukupolven ja esivanhempiemme henkinen ja hengellinen perintö on siinä, että vaikeistakin ajoista voidaan selviytyä, jos meillä on keskinäinen yhteys ja luottamus hyvän Jumalan johdatukseen kaikissa vaiheissamme.